

nemlig forsaavidt der er Tale om at give Bestemmelser for at forhindre, at Ildbrande antage større Udstrækning, saa vil jeg sige, at det Offer, som der paabydes i § 2, paa ingen Maade er for stort. Det blev antydet af den ærede Iste Landsdtingsmand for 2den Kreds (Haffner) i Slutningen af hans Foredrag, hvad Paragrafen egentlig dreier sig om. Jeg vil tillade mig med et Par Ord at supplere denne Udtalelse, da der maasse er enkelte af Landsdtingets Medlemmer, som ikke fuldt opfattede, hvad den ærede foregaende Læser udtalte. Sagen er, at Loven af 2den Marts 1861, som har givet tydelige Afstandsbestemmelser for nye Bygninger, der blive opførte, i § 6 har udtalt, at disse Afstandsbestemmelser ikke gjælde i de Tilfælde, hvor en afbrændt Bygning atter skal opføres, og den Brandlidte ikke eier tilstrækkelig Jord til at kunne iagttage Afstandsbestemmelserne. I saadanne Tilfælde har den Brandlidte Tilladelse til, uanset hvilken Afstand der er mellem den afbrændte og andre Bygninger, at opføre en Bygning paa den afbrændte Bygningens Lømt af samme Materialier som dem, hvoraf den ældre Bygning havde været bygget. Deraf fulgte altsaa, at et Hus, som kunde ligge i kun faa Allens Afstand fra andre Bygninger, og var, hvad det jo er, det kommer an paa, tækket med Straa, kunde afbrænde og blive gjenopsøt og igjen blive tækket med Straa, altsaa blive til overordentlig Fare for andre Bygninger. Denne Ret til saaledes at opføre et afbrændt Hus, uanset, hvor nær det ligger andre Bygninger, med brandfarligt Tag, naar Bedkommende ikke har anden Byggeplads, er foreslaaet indskrænket i § 2, idet man der har sagt, at i saadanne Tilfælde skal Huset belægges med et Tag, der anses for brandfrit. Den tidligere Bestemmelse i Loven af 1861 har vist været en overordentlig farlig Bestemmelse. Naar den maasse ikke har medført saa overordentlig stor Ulykke, hidrører det vistnok for en Del derfra, at den egentlig ikke har været kendt, ialtsald i flere Egne er det vitterligt, at Befolkningen ikke har vidst, at den havde Ret til under saadanne Forhold at benytte det samme Bygningsmateriale som det, hvoraf det brændte Hus havde været opført. Det er mig fuldt bekendt, at mange Steder har det været anset for ligefrem en Naadesag at faae Tilladelse til at opføre en saadan Bygning paa en Brandtomt, men der var aldeles ingen Tvivl om, at der, naar man vilde opføre det, skulde søges Dispensation for at kunne faae det belagt med et brandfarligt Tag. Det er jo altid ganske helbigt, naar man vil udtale en Formening, at kunne bilægge den med Tal, men dette har i alle Spørgsmaal, som dreie sig om Brandlovgivningen, sine Vanskeligheder; thi saavidt mig bekendt, eksisterer der ikke nogen almindelig Brandstatistik her i Landet. Det har ganske vist ogsaa sine store Vanskeligheder

at tilveiebringe en saadan, ialtsald er det ikke altid let at tilveiebringe de Oplysninger, der skulle samles til en saadan Brandstatistik; det vil jo egentlig kun kunne ske gennem de Brandforhør, som stedse optages, naar der har fundet Ildbrande Sted. Men det ligger i Sagens Natur, at det ikke vil være let — i mange Tilfælde er det umuligt og meget ofte vanskeligt — at godtgjøre Marsagerne til de Ildbrande, som have fundet Sted, og det ikke blot fordi i Ildbrandstilfælde forsvinder undertiden sporløst hele den Bygning, hvorom der skulde skaffes Oplysning, men navnlig fordi alle de Bygningsdele, med Hensyn til hvilke der kunde være Tvivl om, hvorvidt de havde været byggede, som de burde være, ere forsvundne saaledes, at hvert Spor af, hvad der har foranlediget Ildbranden, forsvinder. Det ligger naturligvis ogsaa deri, at det meget ofte slet ikke stemmer med den Brandlidtes egen Interesse at meddele de Oplysninger, han kunde meddele. Det er som Følge deraf vitterligt, at det i mange Tilfælde ikke lykkes at tilveiebringe, jeg vil ikke sige Bevis for, hvad der har foranlediget Ildbranden, men i mangfoldige Tilfælde ikke engang Sandsynlighed for, hvad der har været Marsag til den. I Forbigaaende skal jeg dog bemærke, at i det Stykke er der utvivlsomt en Fremgang. Naar jeg talte om, at der ikke eksisterer nogen Ildbrandstatistik, skal jeg tilføie, at det eneste Forsøg, der maasse har været gjort for at tilveiebringe en saadan Statistik, er gjort i den almindelige Brandsforsikkring for Landbygninger. Der har man naaenlig i de senere Aar søgt at skaffe en Statistik tilveie, og det kan have sin Interesse, uagtet den jo ganske vist ikke omhandler alle de Ildbrande, der have fundet Sted her i Landet, at blive bekendt med enkelte af de Resultater, som de Oplysninger, man har faaet der, have ført til; det er vistnok det største Brandsforsikringselskab her, og ialtsald er det jo af en temmelig betydelig Størrelse. De Oplysninger, som dette Selskab har søgt at tilveiebringe, gaa imidlertid ikke stort længere tilbage end fra atten hundrede og nogle og tredsindstyve, altsaa kort efter, at Loven af 2den Marts 1861 udkom, og navnlig for de første Aar ere de ikke meget omfangsrige. Det er først i de senere 7—8 Aar, at man med stor Omhyggelighed har søgt at tilveiebringe Materiale, og det har været lettere, fordi det er lykkedes, som jeg før antydede, gennem heldigere Forhør at skaffe flere Oplysninger tilstede. Jeg skal bemærke, at medens man tidligere ansaa det for det Almindelige, at man fik Marsagerne til det halve Antal Ildbrandstilfælde oplyst, er der i den sidste halve Snes Aar kommet dertil, at der nu foreligger i Reglen enten Bevis eller ialtsald temmelig sandsynlig Formodning om Marsagerne til idetmindste $\frac{3}{4}$ af de stedfundne Ildbrande. Med Hensyn til